

je stal še vedno sneženi mož. Stopili smo pred njega in smo ga gledali radovedno. Res — nos je imel ves črn in sajast, kajti striček Tomaž je bil dobro zgrabil za tisti nos. Zasmejali smo se in se nismo nič bali, pa naj si nas je sneženi mož gledal še tako grdo.

»Oj, noč je črna, a dan je bel, ti beluh!« smo vpili in smo dregali možica. A možic se ni ganil. Saj je bil stlačen samo iz snega, in življenja ni bilo v njem. In tedaj smo uvideli, da nas je striček Tomaž le potegnil, potegnil za nos, kakor je potegnil za nos sneženega moža ...

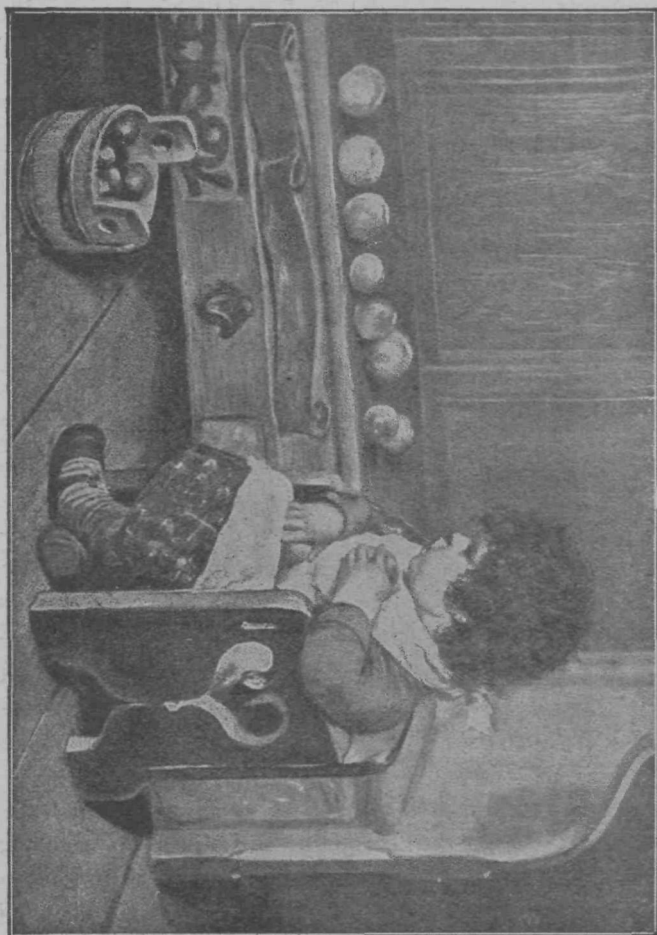
J. E. Bogomil:

Kadar s snegom pometa ...

»**V**ižžžž!« žvižga burja okrog oglov. Snega je ravnno toliko drobnega, da ga lahko nabira in raznaša po ljubem svetu, kakor sama hoče. Take dni se ni dobro pokazati izpod strehe. Zapeče te v nos in ušesa, kakor bi te prijel s kleščami. Burja nič ne vpraša, kako sme pozdravljati. Prime te v obraz ali za vrat, v desno ali v levo uho in te pozdravi z ledenomrzlo sapo in s suhim snegom. Boš! Hvala lepa za tako ljubeznivost!

Kdor je pameten, ne sili izpod strehe. Seveda, tisti sitni Anžinov Rudelj je že tako neumen, da misli: mora biti vsak dan lepo, če le malo solnce posije. In sili in sili ven, sitnež, iz hiše in ne odjenja, češ, saj je tako lepo zunaj! Solnčece sijčka in veterček pojčka ...

»Pa pojdi no, da boš videl, kako je zunaj lepo. Saj boš rad prišel nazaj. In še kmalu!«

Mati so mu dovolili. Naj ga skušnja izučí, če ga ne more dober svèt!

Rudelj je res šel. Pa komaj je odšel, je bil že nazaj.

Pa kakšen! S solznimi očmi in s svečo pod nosom, s premrlimi rokami in z vsemi trdimi nogami. Komaj je še lezel naprej. Govoriti pa ni mogel več. In kaj bi, ko se je pa držal v devet gub kot zmrznjen ščinkovec. Zdaj je zvedel, da na burji ni dobro biti, če tudi malo sveti solnce.

Ves dan je bil potem rad v hiši. Pa kako rad! Prav nič več ni silil na prosto. Skušnja — ta je nekaj vredna! Da pa Rudlju-nudlju ni bilo dolgčas, so mu mama prinesli kopico rumenih in sladko dišečih zimskih jabolk. Jej, to pa to! Ves dan jih bo lahko jedel. Sirova in lepo obeljena, pa tudi pečena. Ah — pečeno jabolko! Slišite, to je dobra reč. Sline ti v ustih leté vkup, da se le zmisliš nanje.

Zdaj naj pa burja zunaj le piha in tuli, žvižga in pometa, kolikor hoče!

Rudeljček-nudeljček je zadovoljen pri rumenih, olupljenih in pečenih jabolkih.

Bi li ne bili tudi vi?

V.:

Vrabčeva.

Vravec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Toda biti v taki revi,
kot so trdi zimski dnevi —
rajši sem na cesti kamen,
rajši bodi vsega amen!“

Vravec poje: „Čiv, čiv, čiv,
hvala Bogu, še sem živ!
Še par tednov, pa odkima
ta skopuška starka — zima,
sneg izgine z naših polj,
pa bo jesti spet dovolj.“